

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΧΕΙ καλώς, κύριε Μορσέβερ! απάντησε ο διοικητής της φυλακής γελώντας. Θά προσέξω και θά περιορισθώ τόσο πολύ τους δυο φυλακισμένους μου, που νά μην τους κάνει πιά η καρδιά τους νά φύγουν από δω. "Ως τó Σάββατο σάς τους εξασφαλίζω. Κατόπιν όμως τί θά τους κάνουμε;

— "Ιδού, διαβάστε δω... αποκριθήκε ο Μορσέβερ, ανυπόμονος μπρός στα μύτια του ένα χαρτί.

— "Α, ά! είτε σέ λίγο ó πελώριος διοικητής. Τά συνηθισμένα βασανιστήρια, σάν νά λέμε..

— "Μά όχι, Θάζουμε και... Έκτακτα. Διαβάστε το λοιπόν καλά...

— "Ο Ιπότης, ακούγοντας αυτά τά λόγια, αναπορίχτηκε.

— Είδοντας τότε τó δήμο, πρόσθεσε ó Μορσέβερ, νάναι έτοιμος γιά τó Σάββατο, στις δέκα τó πρωί.

— "Και τους νεκροθάφτες γιά τó μεσημέρι! συμπλήρωσε βάναισα ó Μοντιούζ με τά χερδιά του γέλια.

Την ίδια στιγμή, πέντε δεσμοφύλακες πήραν τόν Παρναγιάν, τόν ανέβασαν σέ μιá ψηλά σκάλα κα' όταν έφτασαν στην κορυφή της, άνοιξαν μιá πόρτα. Κατόπιν τόν έβλεσαν και τόν έφραξαν μέσα σ' ένα άλογοστέινο κελλί, του όποιου ξανάλλεσαν τήν πόρτα.

— "Καλήνυχτα σας, κύριοι! άκούστηκε συγχρόνως από τήν είσοδο ή χοιτήρη φωνή του άπισσιού Μοντιούζ.

— "Διάβλε! ψηθύρισε ó Παρναγιάν. Γιατί μεταχειρίζεσθα πληθυντικό; ...

Συγχρόνως όμως αισθάνθηκε τόν άγχαλιάζή κάποιος, τόν όποιο δέν μπορούσε νά τόν διακρίνει μέσα στό σκοτάδι. "Ένας βαθός άναστεναγμός άντήχησε και άμέσως κατόπιν μιá γνόφω φωνή:

— "Ω, παιδί μου! Πώς βρέθηρες κα' έσύ μέσα σ' αυτή τήν κόλπου;

— "Πατέρα! Πατέρα! φώναξε ó Ιπότης γεμάτος χαρά, άναγνωρίζοντας τή φωνή του πατέρα του και σφίγγοντάς τον με άπεριγραπτή χαρά πάνω στό στήθος του.

— "Αυτή τή φορά δέν τήν γλυτώνουμε! είτε με σοβαρότητα ó γέρο Παρναγιάν στό γυλό του. Είμαστε χαρμένοι! Για τόν έαντό μου δέν με νιάζει. Άλλά έσύ, καίμένο μου παιδί!..

— "Δέν πειράζει, πατέρα! Καλύτερα μάλλον που ήσαν έτσι τά πράγματα. Δέν έλεγεσ άλλοιστε ó ίδιος, ότι είτε γραφτό νά πεθάνουμε μαζί;

— "Θά σάς γίνη αυτή ή χάρι, άλιτήριε! είτε παρασκευάζει ó Μορσέβερ, τριζοντας τά δόντια πίσω από τήν πόρτα της φυλακής. Έγώ είμαι άπτιος που βρίζεστε τώρα στό ίδιο κελλί κα' έγώ θά είμαι πάλι άπτιος νά βασανιστήρε και νά πεθάνετε μαζί.

Και σέ λίγο πρόσθεσε με ύφος άπισσιο:

— "Καλή άντάμωρα, κύριοι! Τó Σάββατο, στις δέκα τó πρωί, θά συνεχίσουμε τή συνομιλία μας μπρός στό δήμο...

— "Ανανδρε, άρχετε, κακούργε! βροχήθηκε ó πατέρας Παρναγιάν και ώρησε προς τήν πόρτα, τήν όποία άρχισε νά τρανιάζει με μανία.

Κατόπιν έγώρισε κοιτά στό γυλό του και τού ειπε:

— "Έλα τώρα νά μιλήσουμε οι δύο μας...

Τόν έπηρε από τó χέρι και τόν ώδήγησε पासπατευτά σέ μιá γωνία του κελλιού, όπου κάθησε δίπλα του έπάνω, σέ μιá καί άγκυρα.

Πατέρας και γιός άγκαλιώστηκαν τότε και σφιχτήκαν με λαχτήρα. Τά θεριά δάκρυα που έπεσαν στό μάγουλο του νέου, έβρεχαν τ' άσπρα μαλλιά του γέρο τοχοδωότη.

— "Ζάν! Παιδί μου! ψηθύρισε ó γέρο Παρναγιάν με χαμηλή κα' όλότρομη φωνή. Τού κάκου ζήτω νά βρω μέσ' στην καρδιά μου λέξεις που θά μπορούσαν νά σέ παρηγορήσουν και νά σέ ανακουφίσουν. "Ω, πόσο θά ύποφέρης, παιδί μου! Τόσο νέος, τόσο ώραιος, τόσο γενναίος και νά περιμένης τó θάνατο! "Ω, πιστεύε με. Θά τζάνα με μεγάλη μου ευχαρίστησι, άν μπορούσα νά πεθάνω δύο φορές: και άν με τó διπλό μαρτύριό μου σ' έσοζα από τήν καταστροφή. Άλλοίμονο όμως! Έσένα σέ μισούν άφάνταστα οι έχθροί μας. Κι' άν με συνέλαβαν κα' έμένα, τζάνα να γύ νά σέ παζάνουν περισσότερο.

— "Ο γέρος σόπασε λίγο κα' έπειτα εξασολήθηκε:

— "Κλάψε, κλάψε, φτωχό μου παιδί! Θρήνησε μαζί με μένα, τόν δυστυχισμένο σου πατέρα, που σ' αυτή τήν κρίσιμη περίσταση δέν μπορεί νά σου προσφέρει τίποτε, παρά δάκρυα και μόνο δάκρυα. Κλάψε, παιδί μου, κλάψε τ' άνοχημένα νεύρα σου!..

— "Ο νέος έπνιξε τους λυγμούς του κα' άποκριθήκε:

— "Πατέρα, μην λέτε τέτοια λόγια. Θά πεθάνω θαρραλέα και θά τιμήσω τ' όνομά σας...

— "Κλάψε τότε γιά τή μεροή σου Λουίζα...

— "Όχι, πατέρα, ή Λουίζα με αγαπά και αυτό τó γνωρίζω καλά. Και όταν πεθάνει κανείς με τέτοια βεβαιότητα, είτε σάν νά ηγαλήνη στην παράδεισο. Σας παρακαλώ όμως, άς πάρουμε νά μιλήσουμε πιά γιά τις άδυναμίες μας. Πρέπει νά διατηρήσουμε άκακιές τις δυνάμεις μας, γιατί πρόκειται...

Δέν μπόρεσε όμως ν' άποτελειώσει τή φράση του και άράχισε τά χεριά του γιά νά μην κλάψη.

— "Ο πατέρας σπρώθηκε έπάνω και, συνηθισμένος νά παρατηρήσει στό σκοτάδι, άρχισε νά κόβη βόλτες στό στενό τους κελλί.

— "Ιπότη, είτε σέ λίγο στό γυλό του, είμαι άνόητος και πάστηκα στην παγίδα σάν κανένα μικρό παιδί. "Αν δέν έβανα τήν τρέλλα νά πάω νά πέσο μόνος μου στό στόμα του λέζου, θάμουν τώρα έλευθερος. Κα' στην περίπτωση αυτή θά μπορούσα νά βάλω και φωτιά στό άσπια στην προτεύουσα, προκειμένου νά σέ σώσω άπ' τούς δημιούς...

Κατόπιν τού δηγήθηκε πώς έπηρε στο μέγαρο τού Μέου, όπου είχε τήν πεποιθήσε ότι θά βρεσκε μόνο του τόν Έρρίκο Μοκισορανού και θά τόν εξανάγκασε νά χριστηθή μαζί του. "Ο νέος άπ' τήν άλλη μεριά του άνάφερε κα' αυτός γιά τó γνωστό έπεισόδιο τού μοναχιστηριού.

Τέλος, ó Ζάν ντε Παρναγιάν, καταλαροραμένος όπως ήταν, έκλεισε τά μάτια του και κοιμήθηκε κάμποσες ώρες. "Όταν ξύπνησε, διέκρινε ένα θορυπό φως που έμπαινε στόν σκοτεινό του κριφώνα. "Η πρώτη του φροντίδα τότε ήταν νά παρατηρήσει έφεινητικά τήν πόρτα και τó μικρό δοκιμαστό παράθυρο, άπ' όπου έφτανε ή ασθενής λάμψη τής ημέρας.

— "Ο γέρος τόν εκύτταζε κοιτώντας τó κεφάλι του.

— "Αυτό που κάνεις έσύ τώρα, που ειπε, τó έχω κάνει έγώ από τήν πρώτη μέρα της φυλακής μου και κατέληξα στό άκόλυθο συμπέρασμα. "Εν ποίτοις, γιά νά κατορθώσουμε ν' άντίξουμε τήν πόρτα, πρέπει νά παιδεύουμε έπάνω από δεκατέτε μέρες. "Αμα τó κατορθώσουμε αυτό, βγαίνοντας θά βρεθούμε σ' έναν διάδρομο. "Ο διάδρομος αυτός έχει μονάχα μιá έξοδο κα' εκεί φρουρούν πάντα πάνω από τριάντα στρατιώτες...

— "Και εκατόν τριάντα νά γυλάν, πατέρα, αυτός ó θάνατος είναι πορτομύριος από κάθε άλλ-

Η ΜΗΤΕΡΑ (Τού Γουστ. Βάν ντέρ Στραϊν)

